

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/25/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201263
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1010201263.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: Bytový podnik Podunajské Biskupice, s.r.o., Priekopnícka 19, Bratislava, zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Belkom, Fedákova 6, Bratislava proti žalovanému: Štátna energetická inšpekcia Trenčín, Hurbanova 59, Trenčín o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 997/2000/2010 zo dňa 20. mája 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 227/2010-27 zo dňa 21. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 227/2010-27 zo dňa 21. februára 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3S 227/2010-27 zo dňa 21. februára 2012 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 997/2000/2010 zo dňa 20. mája 2010, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Štátnej energetickej inšpekcie, Krajský inšpektorát Bratislava, č. 163/1400/10 z 11. marca 2010, ktorým správny orgán podľa § 65 ods. 8 písm. d/ zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon o energetike) v spojení s § 35 ods. 1 písm. c/ zákona 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike (ďalej len zákon o tepelnej energetike) uložil žalobcovi pokutu vo výške 700 EUR za neplnenie si povinnosti odberateľa tepla podľa § 18 ods. 4 písm. a/ zákona o tepelnej energetike tým, že nezabezpečil obstaranie, zapojenie, udržiavanie a overovanie pomerových rozdeľovačov tepla u konečného spotrebiteľa najneskôr do 31. decembra 2008 na náklady vlastníka nehnuteľnosti, ďalej podľa § 18 ods. 4 písm. d/ zákona o tepelnej energetike v nadväznosti na § 5 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla tým, že množstvo dodaného tepla na vykurovanie rozpočítaval podľa § 6 uvedenej vyhlášky t. j. podľa obostavaného objemu bytu v kontrolovanom období od 1.

januára 2008 do 30. septembra 2009, o čom bol spísaný protokol č. 1/012/09 o výsledku kontroly zo dňa 21. októbra 2009.

Po preskúmaní predmetného rozhodnutia a vyjadrení účastníkov konania krajský súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca nezabezpečil pomerové rozdeľovače tepla v objekte, ktorý je v jeho správe a nezabezpečil meradlá tepla na meranie množstva tepla u konečných spotrebiteľov rovnakej triedy presnosti, ktorá povinnosť žalobcovi vyplýva z ustanovení zákona o tepelnej energetike a vyhlášky č. 630/2005 Z. z., citovaných rozsudkom krajského súdu. Ďalej krajský súd zistil, že žalobca nepredložil prvostupňovému správnenému orgánu, žalovanému ani do súdneho spisu dohodu nadpolovičnej väčšiny všetkých konečných spotrebiteľov odberajúcich teplo za odberné miesto na inom spôsobe rozpočítavania množstva dodaného tepla. Žalobca ako odberateľ, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi porušil povinnosť podľa § 18 ods. 4 písm. a/ zákona o tepelnej energetike tým, že nezabezpečil obstaranie, zapojenie, udržiavanie a overovanie pomerových rozdeľovačov tepla u konečného spotrebiteľa najneskôr do 31. decembra 2008 na náklady vlastníka nehnuteľnosti. Krajský súd mal za preukázané, že v obytnom dome na Priekopníckej 20 v Bratislave nie sú nainštalované pomerové rozdeľovače tepla u konečných spotrebiteľov a jednotlivé byty nemajú rozdielnu konštrukčnú výšku jednotlivých miestností a napriek tomu žalobca ako odberateľ, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi, rozpočítaval teplo podľa § 6 (podľa podlahovej plochy bytu) a mal ho rozpočítavať podľa § 5 vyhlášky č. 630/2005 Z. z. podľa obstavaného objemu bytu. Tým porušil ustanovenie § 18 ods. 4 písm. d/ zákona o tepelnej energetike v nadväznosti na § 5 vyhlášky č. 630/2005 Z. z.

V súvislosti s tvrdením žalobcu, že v spore nie je pasívne legitimovaný, krajský súd poukázal na ustanovenie § 18 ods. 4 zákona o tepelnej energetike a na doklady založené v administratívnom spise s tým, že skutočnosť, že žalobca je odberateľom, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla potvrdzuje zmluva o dodávke tepla č. 112/2005 zo dňa 1. júla 2005, uzavretá v súlade so zákonom o tepelnej energetike medzi dodávateľom Dalkia Podunajské Biskupice a odberateľom Bytový podnik Podunajské Biskupice, s.r.o. a zmluva o výkone správy č. 3/2005 medzi jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov bytového domu na O., K. a správcom Bytový podnik Podunajské Biskupice, s.r.o., Bratislava, ktorá bola uzavretá podľa § 8 zákona č. 182/1993 Zb. V nej sa v článku 2 ods. 4 písm. a/ správca zaväzuje zúčtovať dodávku tepla ak v bytoch a nebytových priestoroch domu nie sú namontované merače podľa celkového objemu bytov a nebytových priestorov. Tento článok zmluvy o výkone správy je v rozpore so záväznou vyhláškou č. 630/2005 Z. z., ktorá ustanovuje pravidlá rozpočítavania množstva dodaného tepla. Povinnosť žalobcu zabezpečiť merače vyplýva z ustanovenia § 18 ods. 4 písm. a/ zákona o tepelnej energetike, ktorú povinnosť si žalobca nesplnil.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a žalobe vyhovel. Podľa názoru žalobcu krajský súd nesprávne posúdil pasívnu legitimáciu žalobcu pre možnosť uloženia mu pokuty žalovaným, keďže v zmysle zákona č. 182/1993 Zb. správca v danom prípade žalobca vykonáva správu domu samostatne v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s tým, že uzavretá zmluva o výkone správy je svojím charakterom zmluvou sprostredkovateľskou (§ 774 a nasl. OZ). Vzhľadom k tomu mal žalobca za to, že účastníkmi zmluvného vzťahu s dodávateľom tepla Dalkia Podunajské Biskupice, s.r.o. a tým aj odberateľmi tepla boli jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov, na základe čoho žalobca nebol pasívne legitimovaný vo veci uloženia pokuty v zmysle zákona o tepelnej energetike. Ďalej žalobca namietal, že krajský súd sa nevyporiadal s argumentom žalobcu a tou skutočnosťou, že žalobca ako správca nemal a ani nemá žiadnu právnu možnosť zabezpečiť nainštalovanie pomerových rozdeľovačov tepla v spravovanom dome, resp. zabezpečiť meradlá tepla na meranie množstva tepla u konečných spotrebiteľov. Takúto povinnosť žalobca nemôže mať, keďže ako správca v zmysle zákona č. 182/1993 Zb. nemá možnosť konať v rozpore s kvalifikovanou vôľou vlastníkov bytov a nebytových priestorov v spravovanom dome, kde mali byť uvedené zariadenia nainštalované.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. K tvrdeniu žalobcu, že nie je daná jeho pasívna legitimácia ako subjektu odberateľa uviedol, že v zmysle § 18 ods. 4 zákona o tepelnej energetike žalobca je odberateľom, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla čo

potvrďuje zmluva o dodávke tepla a zmluva o výkone správy. Ďalej uviedol, že tvrdenie žalobcu o neexistencii protiprávneho zavinenia vyvracia dôkaz - obsah zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov na O., konanej dňa 22. apríla 2009, z ktorej je zrejmé, že vlastníci bytov konštatovali nedostatok finančných prostriedkov pre zabezpečenie montáže PRVN; povinnosť žalobcu, vyplývajúca z ustanovenia § 18 ods. 4 písm. a/ zákona o tepelnej energetike bola zo zákona do 31. decembra 2008. Poukázal na to, že vzhľadom k tomu, že žalobca nezabezpečil obstaranie, zapojenie, udržiavanie a overovanie určených meradiel tepla alebo pomerových rozdeľovačov tepla na vykurovanie u konečného spotrebiteľa do 31. decembra 2008, bolo jeho povinnosťou zabezpečiť dohodu nadpolovičnej väčšiny všetkých konečných spotrebiteľov odoberajúcich teplo za odberným miestom na inom spôsobe rozpočítavania množstva dodaného tepla a v takom prípade by povinnosť zapojenia pomerových rozdeľovačov tepla nevznikla. Žalovaný poukázal aj na to, že takto žalobca (v súlade s ustanovením § 18 ods. 4 písm. a/ zákona o tepelnej energetike) nepostupoval a zrejme o tom ani nevedel, ak tvrdí o neexistencii protiprávneho zavinenia. Pri rozpočítavaní množstva dodaného tepla postupoval žalobca v rozpore s platnou legislatívou, keď množstvo dodaného tepla na vykurovanie rozpočítal podľa § 6 vyhlášky č. 630/2005 Z. z., t.j. podľa obostavaného objemu v bytovom dome, pričom na takýto spôsob rozpočítania množstva dodaného tepla na vykurovanie nebol dôvod, nakoľko sa nepreukázalo, že v bytovom dome majú jednotlivé byty a nebytové priestory rozdielnu konštrukčnú výšku jednotlivých miestností.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Predmetom konania pred krajským súdom bolo posúdenie zákonnosti postupu správnych orgánov pri ukladaní pokuty za porušenie povinností účastníka na trhu s teplom, konkrétne za porušenie povinnosti žalobcu ako odberateľa, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi podľa zákona o tepelnej energetike a jeho vykonávacích predpisov.

Zákon o tepelnej energetike ukladá odberateľovi, ktorý rozpočítava množstvo dodaného tepla konečnému spotrebiteľovi, povinnosť zabezpečiť obstaranie, zapojenie, udržiavanie a overovanie určených meradiel alebo pomerových rozdeľovačov tepla u konečného spotrebiteľa najneskôr do 31. decembra 2008 na náklady vlastníka nehnuteľnosti; ak sa dohodne nadpolovičná väčšina všetkých konečných spotrebiteľov odoberajúcich teplo za odberným miestom na inom spôsobe rozpočítavania množstva dodaného tepla, povinnosť zapojenia pomerových rozdeľovačov nevzniká (§ 18 ods. 4 písm. a/). Tiež mu ukladá povinnosť rozpočítavať množstvo dodaného tepla podľa pravidiel rozpočítavania (§ 18 ods. 4 písm. d/).

Ustanovenie § 35 ods. 1 písm. c/ upravuje, že Inšpekcia uloží pokutu od 10 000 Sk do 100 000 Sk (od 330 eur do 3300 eur) za porušenie ustanovení § 17 ods. 4, § 18 ods. 4 a 5, § 25 ods. 3 písm. b/, § 26 ods. 2 a § 33 ods. 3.

Pravidlá rozpočítavania určuje vyhláška č. 630/2005 Z. z. Úradu pre reguláciu sieťových odvetví z 20. decembra 2005, ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla.

Podľa § 5 ods. 1 tejto vyhlášky, ak v objekte rozpočítavania nie sú nainštalované pomerové rozdeľovače tepla ani určené meradlá tepla u konečných spotrebiteľov podľa osobitného zákona, náklady na dodané teplo na vykurovanie sa rozpočítavajú konečným spotrebiteľom v pomere podlahovej plochy bytu, nebytových priestorov a spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch konečného spotrebiteľa k celkovej podlahovej ploche všetkých bytov, nebytových priestorov a spoločných priestorov v objekte rozpočítavania podľa príslušného vzorca. Rozpočítavanie množstva dodaného tepla na vykurovanie

podľa obostavaného objemu bytu a nebytového priestoru podľa § 6 tejto vyhlášky sa použije vtedy, keď jednotlivé byty a nebytové priestory majú rozdielnú konštrukčnú výšku jednotlivých miestností.

Z uvedenej právnej úpravy ako aj z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol odberateľom tepla a vlastníci predmetného bytového domu boli koneční spotrebitelia podľa zákona o tepelnej energetike. Uvedený záver potvrdzuje zmluva o dodávke tepla č. 112/2005 zo dňa 1. júla 2005, uzavretá v súlade so zákonom o tepelnej energetike medzi dodávateľom Dalkia Podunajské Biskupice a odberateľom Bytový podnik Podunajské Biskupice, s.r.o. a zmluva o výkone správy č. 3/2005 medzi jednotlivými vlastními bytov a nebytových priestorov bytového domu na O., K. a správcom Bytový podnik Podunajské Biskupice, s.r.o., Bratislava, ktorá bola uzavretá podľa § 8 zákona č. 182/1993 Zb. Ako odberateľ žalobca porušil ustanovenie § 18 ods. 4 písm. a/ a d/ zákona o tepelnej energetike v spojení s § 5 vyhlášky č. 630/2005 Z. z.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vyporiadal sa so všetkými námietkami žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňujúc sa s podrobným odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť, že pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov správca, v danom prípade žalobca vykonáva správu domu samostatne v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s tým, že uzavretá zmluva o výkone správy je svojím charakterom sprostredkovateľskou zmluvou, toto jeho tvrdenie vyvracia zmluva o dodávke tepla, uzavretá v súlade so zákonom o tepelnej energetike. Túto zmluvu uzavrel žalobca vo vlastnom mene ako odberateľ.

Zo stanoviska žalovaného ako aj z vyššie uvedených právnych predpisov a skutkových zistení správnych orgánov a krajského súdu vyplýva, že žalobca bol povinný pri rozpočítavaní množstva dodaného tepla konečnému spotrebitelovi postupovať podľa zákona o tepelnej energetike a jeho vykonávacích predpisov, ktoré stanovujú presné pravidlá rozpočítavania v § 5 až § 7 vyhlášky. Odchýlka od týchto pravidiel je vo všeobecnosti pri bytových domoch možná len vtedy, ak sa vlastníci dohodnú inak, pričom v celom konaní žalobca existenciu takejto dohody (uzavretej pred 31. decembrom 2008) nepreukázal.

Z uvedených dôvodov, s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a rozsudok Krajského súdu v Bratislave, s ktorým sa stotožnil v celom rozsahu, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.